

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ – ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Το αίτημα του εργαζομένου να υποχρεωθεί ο εργοδότης να τον απασχολεί πραγματικώς δεν είναι νόμιμο, διότι η υποχρέωση του τελευταίου εξαντλείται στην καταβολή του μισθού προς τον εργαζόμενο. Μόνο κατ' εξαίρεση ανακύπτει τέτοια υποχρέωση του εργοδότη, και τούτο στην περίπτωση που η ανωτέρω άρνησή του συνεπάγεται την προσβολή της προσωπικότητας του εργαζομένου, καθώς και στην περίπτωση που υπάρχει υλικό ή ηθικό συμφέρον του τελευταίου να προσφέρει τις υπηρεσίες του. Μη νόμιμο είναι επίσης και το αίτημα του εργαζομένου να του επιδικασθούν μισθοί υπερημερίας για το μετά τη συζήτηση της αγωγής του διάστημα, εάν δεν συντρέχει καμία από τις προϋποθέσεις της Κ.Πολ.Δ. 69 για παροχή προληπτικής δικαστικής προστασίας. Καταχρηστική η απόλυση εργαζομένου, η οποία προκλήθηκε εξ αιτίας της μακράς απουσίας του λόγω εργατικού ατυχήματός του και της συνεπεία αυτής μεταστάσεώς του, κατά τον εργοδότη, σε μη χρήσιμο και αντιπαραγωγικό, ενώ αυτός μέχρι του χρόνου του ανωτέρω ατυχήματός του ήταν παραγωγικός και οι υπηρεσίες του είχαν θεωρηθεί αποδοτικές και χωρίς ο εργοδότης να προβεί προηγουμένως σε τροποποιητική καταγγελία της εργασίας του σχέσεως, προτείνοντάς του υποδεέστερα καθήκοντα, ώστε να μην απολέσει τη θέση εργασίας του. Χρόνος από του οποίου αρχίζει να τρέχει η αποσβεστική προθεσμία προσβολής της απολύσεως ως άκυρης.

Κυριότερες διατάξεις: Α.Κ. άρθρα 57, 59, 281, 288, 652, 656, 914 και 932. Κπολ.Δ. άρθρο 69. Ν. 3198/1955 άρθρο 6 παρ. 1

Η κατωτέρω απόφαση ακολούθησε τη γραμμή της νομολογίας του Αρείου Πάγου ως προς το ζήτημα της υπάρξεως η μη υποχρέωσης του εργοδότη για πραγματική απασχόληση του εργαζομένου και αποδοχή των προσηκόντως προσφερόμενων υπηρεσιών του αντιστοίχως. Και τούτο, υπό την έννοια ότι κρατούσα, τουλάχιστον στη νομική θεωρία και στη νομολογία των δικαστηρίων της ουσίας, είναι η αντίθετη άποψη, δηλ. ο εργοδότης έχει εκ του νόμου και εκ της συμβάσεως εργασίας την υποχρέωση πραγματικής απασχολήσεως του εργαζομένου, ως αυτοτελή συμβατική υποχρέωσή του.

Εκείνο που παρατηρεί κανείς στο σκεπτικό της ανωτέρω αποφάσεως, είναι η έκδηλη, καθ' ημάς, αντίφαση των υποτιθέμενων εξαιρέσεων, οι οποίες δικαιολογούν, κατά την αντίληψη τόσο της ανωτέρω αποφάσεως, όσο και κυρίως της κρατούσας στη νομολογία του Αρείου Πάγου αντίστοιχης απόψεως (την οποία, ουσιαστικώς, ακολούθησε η εν λόγω απόφαση), τη θεμελίωση της υποχρέωσης του εργοδότη για πραγματική απασχόληση του εργαζομένου. Και εξηγούμεθα: Εάν, όπως υποστηρίζει η ανωτέρω απόφαση, η άρνηση αποδοχής των υπηρεσιών του εργαζομένου προσβάλλει την προσωπικότητά του, ή όταν ο τελευταίος έχει υλικό και ηθικό συμφέρον να τις προσφέρει πραγματικώς τότε ο εργοδότης είναι υποχρεωμένος να τις αποδέχεται πραγματικώς, τότε διερωτώμεθα: Υπάρχει άραγε έστω και μία περίπτωση κατά την οποία ο οποιοσδήποτε εργαζόμενος θα ήταν ικανοποιημένος μόνο με τη λήψη του μισθού του, χωρίς παράλληλα να προσφέρει πραγματικώς και ουσιαστικώς τις υπηρεσίες του; Και περαιτέρω, είναι ποτέ δυνατόν να υποστηριχθεί ότι η από τον εργαζόμενο πραγματική προσφορά της εργασίας του δεν ικανοποιεί και εξυπηρετεί υπαρκτά και πραγματικά υλικά και ηθικά συμφέροντά του; Με βεβαιότητα λέμε όχι, και είμαστε ιδιαίτερα περίεργοι να δούμε την αντίθετη άποψη, εάν βέβαια υπάρχει και μπορεί επαρκώς και πιεστικώς να υποστηριχθεί.

Έτσι, εκείνο που, καθ' ημάς, με βεβαιότητα προκύπτει από το περιεχόμενο της άποψης την οποία υποστηρίζει η ανωτέρω απόφαση, είναι ότι οι ανωτέρω υποτιθέμενες εξαιρέσεις του «κανόνα» για την ανυπαρξία υποχρέωσης του εργοδότη να αποδέχεται τις προσφερόμενες υπηρεσίες του εργαζομένου του, στην ουσία τους ανατρέπουν πλήρως τον ανωτέρω δήθεν κανόνα και τον υποκαθιστούν και εκείνης των δικαστηρίων της ουσίας, να είναι στην πραγματικότητα φαινομενική και επομένως ανύπαρκτη.

Πρόεδρος: ο Πρωτοδίκης, κ. Γεώργ. Μικρούδης
Δικηγόροι: οι κ.κ. Ιδομ. Γκίκας, Γεώργ. Λάγαρης

Με την υπό κρίση αγωγή, κατ' ορθή εκτίμηση του ουσιώδους μέρους αυτής, ο ενάγων εκθέτει ότι με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας προσελήφθη στις 6.7.1998, από την πρώτη εναγομένη ανώνυμη εταιρεία της οποίας ο δεύτερος τυγχάνει πρόεδρος και νόμιμος εκπρόσωπος, αρχικά ως επιθεωρητής δικτύου βραχυχρόνιων μισθώσεων (αυτοκινήτων), και από το Μάρτιο 1999 ως διευθυντής της δ/σης βραχυχρόνιων μισθώσεων με μηνιαίο μισθό 563.578 δρχ., που αναπροσαρμόστηκε σταδιακά σε 753.596 δραχμές. Ότι στις 22.5.2000 υπέστη σοβαρό τροχαίο (εργατικό) ατύχημα, εξ αιτίας του οποίου απέσχε από την εργασία του, μέχρι τις 13.2.2001, οπότε επέστρεψε οριστικά. Ότι όταν επέστρεψε στην εργασία του, η πρώτη εναγομένη, δεν του ανέθεσε τα καθήκοντα, που ασκούσε μέχρι που υπέστη το ατύχημα, αλλά συνέχιζε να τα ασκεί ο μέχρι τότε αντικαταστάτης και υφιστάμενος του Γ.Κ. και ότι τέλος η πρώτη εναγομένη στις 6.3.2001 κατήγγειλε εγγράφως της μεταξύ τους σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου με έγγραφο που του επιδόθηκε στις 7.3.2001, προσφέροντάς του συγχρόνως και αποζημίωση 1.849.664 δραχμών. Περαιτέρω ο ενάγων ισχυρίζεται ότι η ανωτέρω καταγγελία της σύμβασης εργασίας του είναι άκυρη ως καταχρηστική, για τους αναλυτικά αναφερόμενους στην αγωγή λόγους και ζητεί, λόγω της ακυρότητας της καταγγελίας της συμβάσεώς του, α) να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να αποδέχεται την προσφορά των υπηρεσιών του, με την απειλή χρηματικής ποινής και προσωποκρατήσεως κατά του δεύτερου εναγομένου (νομίμου εκπροσώπου της), ως μέσον εκτελέσεως της αποφάσεως και β) να υποχρεωθεί αυτή να του καταβάλει ποσό 9.419.950 δραχμών για μισθούς υπερημερίας, από της απολύσεως έως τις 6.2.2002, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή.

Με τέτοιο περιεχόμενο η αγωγή αρμοδίως εισάγεται ενώπιον του δικαστηρίου τούτου (άρθρα 14, 16 παρ. 2 και 22 Κ.Πολ.Δ.) και είναι αρκούτως ορισμένη και νόμιμη. Στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 170, 180, 281, 341, 345, 346, 349, 361, 648, επ., 655, 656 Α.Κ., 907, 908, 910 Κ.Πολ.Δ., 2 και 5 ν. 3198/1955 (καταγγελία), άρθρ. 1 ν. 1082/1980, α.ν. 1777/1951 και ν. 19040/1981 περί επιδομάτων εορτών που εφαρμόζεται και στους διευθύνοντες υπαλλήλους (Α.Π. 353/1986 ΔΕΝ 42, 1213, Α.Π. 206/1987 ΕΕργΔ 46, 968). Μη νόμιμο είναι όμως το αίτημα για καταβολή μισθών υπερημερίας για το μετά τη συζήτηση της αγωγής χρονικό διάστημα (29.1.2002 έως 6.2.2002), διότι στην προκειμένη περίπτωση δεν συντρέχει καμία από τις προϋποθέσεις του άρθρου 69 Κ.Πολ.Δ. για την παροχή προληπτικής δικαστικής προστασίας. Εξάλλου, και ο ενάγων δεν επικαλείται κάποια από τις προϋποθέσεις του παραπάνω άρθρου (π.χ. βάσιμος φόβος ότι ο οφειλέτης θα αποφύγει την έγκαιρη εκπλήρωση της παροχής), αλλά απλά (ατυχώς) εκτιμά ότι ο πιθανός χρόνος συζήτησεως της αγωγής θα είναι η 6.2.2002. Μη νόμιμο είναι επίσης και το αίτημα να υποχρεωθεί η εναγομένη να αποδέχεται τις προσφερόμενες υπηρεσίες του ενάγοντος κα τούτο διότι, κατά την ορθότερη για το δικαστήριο άποψη, η υποχρέωση του εργοδότη εξαντλείται στην καταβολή του μισθού προς τον εργαζόμενο, χωρίς να υποχρεούται να τον απασχολεί πραγματικά, παρά μόνο κατ' εξαίρεση στην περίπτωση που η άρνηση για αποδοχή των προσφερομένων υπηρεσιών συνεπάγεται προσβολή της προσωπικότητας του μισθωτού καθώς και στην περίπτωση, που υπάρχει υλικό ή ηθικό συμφέρον του (μισθωτού) να προσφέρει πραγματικά τις υπηρεσίες του, προϋποθέσεις όμως που δεν επικαλείται ο ενάγων στην αγωγή (βλ. Α.Π. 115/1990 ΕΕργΔ 50, 522, Α.Π. 115/1992 ΕΕργΔ 52, 495, αντίθετα Α.Π. 1362/1990 ΕΕργΔ 50 643, Βλαστού, επίτομο ατομ. Εργ. Δίκαιο, έκδ. 2001, σ. 545). Μετά δε την απόρριψη του παραπάνω αιτήματος η αγωγή πρέπει να απορριφθεί κατά το μέρος που στρέφεται κατά του δεύτερου εναγομένου, νομίμου εκπροσώπου της πρώτης εναγομένης διότι αυτός δεν νομιμοποιείται πλέον παθητικά, αφού με την αγωγή ζητείται μόνο η απαγγελία εις βάρος του προσωποκρατήσεως και χρηματικής ποινής ως μέσο εκτελέσεως του παραπάνω αιτήματος (κατ' άρθρον 947 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.). Η δικαστική δαπάνη μεταξύ αυτού και του ενάγοντος θα συμψηφισθεί κατά άρθρον 179 Κ.Πολ.Δ., όπως αυτό τροποποιήθηκε με το ν. 2915/2001, λόγω του δυσερμήνευτου των νομικών διατάξεων και των αντικρουόμενων στη θεωρία και στη νομολογία απόψεων (σχετικά με το αμέσως παραπάνω απορριφθέν αίτημα). Πρέπει επομένως κατά το μέρος που εκρίθη νόμιμη αγωγή,

να ερευνηθεί η ουσιαστική βασιμότητά της κατά την ειδική διαδικασία που ακολουθείται για την επίλυση των εργατικών διαφορών (άρθρα 663-676 Κ.Πολ.Δ.), δεδομένου ότι για το αντικείμενό της έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις ανάλογες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων (...) αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Ο ενάγων, δυνάμει συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου, προσελήφθη την 6.7.1998 από την πρώτη εναγομένη ανώνυμη εταιρεία ενοικιάσεως και εμπορίας αυτοκινήτων, με πανελλαδική εμβέλεια, έχουσα την αποκλειστική αντιπροσώπευση στην Ελλάδα της διεθνούς εταιρείας ενοικιάσεως αυτοκινήτων «B.I», ως επιθεωρητής του δικτύου βραχυχρόνιων μισθώσεων, με μηνιαίο μισθό 427.971 δραχμές. Ο ενάγων με την πρόσληψή του άσκησε επιτυχώς τα καθήκοντά του, τα οποία συνίστατο στην επίσκεψη – επιθεώρηση των σταθμών ενοικιάσεως αυτοκινήτων της εναγομένης στην Ελλάδα, στον τρόπο λειτουργίας τους και στην αντιμετώπιση των προβλημάτων που αντιμετώπιζαν, καθώς και στη διενέργεια έρευνας αγοράς κάθε περιοχής με επαγγελματική ευσυνειδησία, εργατικότητα και υπηρεσιακό ζήλο. Για το λόγο αυτό το έτος 1999 προήχθη στη θέση του Δ/ντή Βραχυχρόνιων μισθώσεων, υπαγόμενος στον τομέα βραχυχρόνιων μισθώσεων, με αντικείμενο εργασιών του τον έλεγχο των υποκαταστημάτων και του προσωπικού, τον έλεγχο του γραφείου κινήσεως, καθώς την προώθηση των απευθείας πωλήσεων, ο δε μηνιαίος μισθός του αναπροσαρμόστηκε σε 563.578 δρχ. το Μάρτιο 1999 και σε 753. 596 δρχ. τον Οκτώβριο 2000. Στη θέση αυτή ο ενάγων απασχολήθηκε συνεχώς μέχρι τις 22.5.2000 οπότε υπέστη σοβαρό τροχαίο ατύχημα για το οποίο νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο «Ασκληπιείο Βούλας» μέχρι 27.5.2000, λόγω ρογμώδους κατάγματος κροταφοβρεγματικής χώρας και εκτεταμένων κακώσεων μαλακών μοριών κεφαλής (βλ. την από 21.7.2000 βεβαίωση της κλινικής «Λευκός Σταυρός»), κρίθηκε δε με διαδοχικές γνωματεύσεις των αρμοδίων επιτροπών του ΙΚΑ ανίκανος προς εργασία από 29.5.2000 μέχρι 4.9.2000. Το ατύχημα αυτό ήταν σαφώς εργατικό, διότι έγινε με αφορμή την εργασία του ενάγοντος, έχει δε εκδοθεί σχετικώς και η υπ' αριθμ. 351/24.10.2000 απόφαση του ΙΚΑ (υποκατάστημα Καμινίων), που το χαρακτήρισε ως τέτοιο. Συγκεκριμένα (το ατύχημα) έγινε κατά τη μετάβαση του ενάγοντος με μοτοσικλέτα στον Αερολιμένα Αθηνών στο γραφείο ενοικιάσεων που διατηρούσε εκεί η εναγομένη. Η σοβαρότητα αλλά και ο εργατικός χαρακτήρας του ατυχήματος δεν αμφισβητήθηκε από την τελευταία. Ο ενάγων επέστρεψε στην εργασία του στις 5.9.2000 και απασχολήθηκε μέχρι την 5.10.2000, οπότε και πάλι κρίθηκε ανίκανος προς εργασία, λόγω μετατραυματικών επιπλοκών της υγείας του και για το χρονικό διάστημα μέχρι την 14.2.2001 ήταν εκτός εργασίας, λόγω των προβλημάτων υγείας που παρουσίαζε. Καθόλο το παραπάνω διάστημα κατά το οποίο ο ενάγων, λόγω του σοβαρού τραυματισμού του και των επιπλοκών αυτού, δεν προσέφερε τις υπηρεσίες του στην εναγομένη (στη θέση του δ/ντού βραχυχρονίων μισθώσεων), τον αναπληρούσε προσωρινώς στην αρχή, ο Γ.Κ., υπεύθυνος του γραφείου κινήσεως. Όταν όμως ο ενάγων επέστρεψε οριστικά στην εργασία του στις 14.2.2001, η εναγομένη δεν του ανέθεσε αρμοδιότητες και δεν τον απασχολούσε πραγματικά, αλλά αντίθετα τις μέχρι τότε δραστηριότητές του συνέχιζε κατά βάση να τις ασκεί ο Γ.Κ. (λήψη αποφάσεων, συμμετοχή σε συμβούλια κ.λπ), ο οποίος προφανώς στο ενδιάμεσο διάστημα κέρδισε την εμπιστοσύνη της εναγομένης. Στις σχετικές διαμαρτυρίες του ενάγοντος προς το Γενικό διευθυντή της εταιρείας Ε.Θ. στις 27.2. 2001, αυτός του απάντησε «ήταν δικό σου λάθος που απουσίαζες τόσο καιρό» παραγνωρίζοντας τη σοβαρότητα αλλά και τον εργατικό χαρακτήρα του ατυχήματος ενώ του ζήτησε να παραιτηθεί διότι άλλως τελικά θα απολυθεί (βλ. κατάθεση μάρτυρος αποδείξεως). Ο ενάγων θεώρησε ότι η συμπεριφορά της εναγομένης συνιστά υποβιβασμό του και μονομερή εκ μέρους της βλαπτική μεταβολή των εργασιακών όρων και προσέφυγε, ως είχε δικαίωμα στις 2.3.2001 στην επιθεώρηση εργασία Νίκαιας. Η εναγομένη προέβη στις 6.3.2001 σε έγγραφη καταγγελία της εργασιακής σχέσεως, την οποία κοινοποίησε την επομένη ημέρα με δικαστικό επιμελητή, η ημέρα δε αυτή είναι και για το δικαστήριο η πραγματική ημέρα καταγγελίας της εργασιακής σχέσης. Η εναγομένη ισχυρίζεται βέβαια ότι η καταγγελία της εργασιακής σχέσης έλαβε χώρα στις 27.2.2001, προφορικά αρχικά και εν συνεχεία στις 6.3.2001 με έγγραφο και ως εκ τούτου η αγωγή τυγχάνει απορριπτέα, ως ασκηθείσα μετά την τρίμηνη αποσβεστική προθεσμία που τάσσει ο νόμος (6 παρ. 1Χ3198/1955). Ο ισχυρισμός αυτός

όμως παντελώς αβάσιμος τυγχάνει κατά την κρίση του δικαστηρίου. Τούτο δε: α) διότι στην έγγραφη καταγγελία της εναγομένης ρητά αναφέρεται η 6.3.2001 ως τελευταία ημέρα εργασίας η 6.3.2001 και όχι η 27.2.2001 ή άλλη ημερομηνία, β) στην από 6.3.2001 εξώδικη δήλωση, που κοινοποιήθηκε την επομένη ημέρα, αναφέρεται ρητά ότι από 6.3.2001 ουδεμία έννομη σχέση υπάρχει μεταξύ των διαδίκων, γ) στην από 9.3.2001 βεβαίωση της εναγομένης, ήτοι βεβαίωση που εδόθη μετά την καταγγελία, υπογεγραμμένη από τον Γεν. Δ/τή Ε.Θ., αναφέρεται και πάλι ότι η εργασιακή σχέση έληξε στις 6.3.2001, δ) η μάρτυς αποδείξεως κατηγορηματικά κατέθεσε ότι είδε τον ενάγοντα στον εργασιακό χώρο στις 5.3.2001, γεγονός που ουσιαστικά δεν διέψευσε η εναγόμενη (βλ. προσθήκη προτάσεων, όπου καμία αναφορά δεν γίνεται επί της καταθέσεως της μάρτυρος αποδείξεως στο συγκεκριμένο κρίσιμο θέμα). Αν είχε υπάρξει προγενέστερη ημέρα «προφορικής» απόλυσης θα έπρεπε κάτι τέτοιο να αναφέρεται ρητά. Εξάλλου, η εναγομένη, η οποία απασχολεί σημαντικό αριθμό εργαζομένων, διατηρεί γραφεία σε όλη την Ελλάδα και διαθέτει οργανωμένη νομική υπηρεσία, γνώριζε ότι ο έγγραφος τύπος της καταγγελίας είναι συστατικός (άρθρο 5 παρ. 3 ν. 3198/1955) και ότι η προφορική καταγγελία είναι άκυρη (βλ. αντί πολλών, Καρακατσάνη, ατομ. Εργ. Δίκαιο, έκδ. 1995, σ. 538). Για το λόγο αυτό άλλωστε (γνωρίζοντας δηλ. το νομικό καθεστώς και τις συνέπειες των πράξεών της) προέβη στην επίδοση δια δικαστικού επιμελητή της καταγγελίας, προκειμένου να αποδειχθεί η τήρηση του έγγραφου τύπου. Περαιτέρω, όσον αφορά το θέμα της ακυρότητας της καταγγελίας λόγω καταχρηστικότητας το δικαστήριο κρίνει ότι, με βάση τα όσο προεξετέθησαν, αυτή (καταγγελία) έγινε καταχρηστικά, κθ' υπέρβασιν των ορίων που επιβάλλει η καλή πίστη και ο οικονομικός και κοινωνικός σκοπός του αγωγικού δικαίωματος (Α.Κ. 281). Τούτο δε διότι η πρώτη εναγομένη, παραβλέποντας την επιτυχημένη προσφορά του ενάγοντος σ' αυτήν, αλλά και το σοβαρό ατύχημα, που υπέστη κατά την εργασία του, θεώρησε αυτόν ως μη «χρήσιμο» και αντιπαραγωγικό, εξ αιτίας της επτάμηνης περίπου απουσίας του και της ανάγκης αναπλήρωσής του, αλλά και των πιθανών νέων μετατραυματικών επιπλοκών της υγείας του, κατήγγειλε δε την εργασιακή σχέση μόλις μετά από 20 ημέρες από την επιστροφή του, ενέργεια η οποία προφανώς ήταν προαποφασισμένη, αφού μετά την επιστροφή του ενάγοντος στην εργασία, αυτός ουσιαστικά δεν απασχολήθηκε καθόλου στα προηγούμενα καθήκοντά του. Βεβαίως το δικαστήριο δεν παραγνωρίζει ότι η διευθυντική θέση που κατείχε ο ενάγων διαφέρει από αυτή του απλού εργαζομένου και ότι η εναγομένη είχε κατ' αρχάς το δικαίωμα να αντικαταστήσει αυτόν, εάν έκρινε ότι η απόδοση του Γ.Κ. ήταν (συνολικά) προσφορότερη και αποδοτικότερη στον τομέα αυτό, λόγω του νευραλγικού χαρακτήρα της διευθυντικής θέσης και της ανάγκης άριστης και απρόσκοπτης συνεργασίας μεταξύ αυτού και των επικεφαλής της εναγομένης εταιρείας. Στην περίπτωση όμως αυτή θα έπρεπε, λαμβάνοντας υπ' όψιν όλες τις προαναφερόμενες παραμέτρους, να προβεί, ως είχε δικαίωμα σε τροποποιητική καταγγελία της εργασιακής σχέσης (για το περιεχόμενο της οποίας και τις δυνατότητες που παρέχει στον εργοδότη να μεταβάλλει τους όρους εργασίας βλ. ενδεικτικά, Γ. Λεβέντη, Η μεταβολή των όρων της συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας, 1990 σ. 93 επ.), προτείνοντάς του υποδεέστερα καθήκοντα, προκειμένου να μην απολέσει τη θέση εργασίας του (βλ. Α.Π. 276/1996 ΔΕΝ 52, 581). Αντίθετα η εναγομένη επικαλείται (για να αιτιολογήσει την καταγγελία) μόνο την ύπαρξη οικονομοτεχνικών λόγων, εξ αιτίας των οικονομικών προβλημάτων της, που επέβαλαν την κατάργηση της θέσης του ενάγοντος και την απόλυσή του. Το δικαστήριο ωστόσο (ανεξαρτήτως του ότι και η απόλυση για οικονομοτεχνικούς λόγους ελέγχεται υπό τους όρους του άρθρου 281 Α.Κ.) κρίνει ως κατ' ουσίαν αβάσιμο τον ισχυρισμό αυτό και ως αναξιόπιστη την κατάθεση του μάρτυρος ανταποδείξεως, ο οποίος κατέθεσε ότι απολύθηκαν για οικονομοτεχνικούς λόγους 20 τουλάχιστον άτομα (βλ. πρακτικά), ισχυρισμός που δεν επιβεβαιώθηκε, αφού η εναγομένη προσκομίζει μόνο μία καταγγελία εργασιακής σχέσεως εκείνη την περίοδο (του Γ.Δ. στις 28.2.2001) και άλλη μια λήξη σύμβασης ανεξαρτήτων υπηρεσιών μεταγενέστερα (του Γ.Τ. στις 30.3.2001), ενώ μάλιστα λίγους μήνες μετά η α' εναγομένη προέβη σε 26 τουλάχιστον προσλήψεις εποχιακών υπαλλήλων. Η θέση βραχυχρόνιων μισθώσεων εξακολούθησε να υπάρχει για ικανό (τουλάχιστον) διάστημα, καθήκοντα δε διευθυντή αυτής ασκούσε ο Γ.Κ. (βλ. τις από 28.3.2001 και 9.4.2001 επιστολές του προς διάφορα υποκαταστήματα της εναγομένης). Επομένως, η καταγγελία της μεταξύ τους συμβάσεως εργασίας είναι άκυρη,

λόγω της καταχρηστικότητάς της δεκτής γενομένης της αντένστασης του ενάγοντος που παραδεκτώς προτάθηκε «καθ' υποφοράν» με το δικόγραφο της αγωγής (Α.Π. 1368/1999 ΕΕργΔ 2000, 1012, Α.Π. 349/1997 ΕΕργΔ 57, 690, Α.Π. 284/1996 ΔΕΝ 52, 527, Α.Π. 1311/1986 Δνη 38, 1095). Ακολούθως η εναγομένη, αρνούμενη να αποδεχθεί τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες του ενάγοντος, κατέστη υπερήμερη για το χρονικό διάστημα από την επομένη της απολύσεως και εφεξής, δεδομένου ότι ο ενάγων άσκησε εμπρόθεσμα (εντός τριμήνου από την καταγγελία) τις αξιώσεις του κατά της εναγομένης. Σημειώνεται για την πληρότητα της αποφάσεως ότι ο ενάγων στις 7.6.2001 κοινοποίησε την πανομοιότυπη (με την υπό κρίση) από 4.6.2001 αγωγή του ενώπιον του Μομομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, από τα δικόγραφο της οποίας παραιτήθηκε για να ασκήσει την υπό κρίση αγωγή μετά πάροδο ολίγων ημερών (στις 21.6.2001) ενώπιον του δικαστηρίου τούτου και ότι η κατ' άρθρον 6 παρ. 1 ν. 3198/1955 έναρξη της τρίμηνης αποσβεστικής προθεσμίας άρχεται από την επομένη της καταγγελίας (Α.Κ. 241) (για την έναρξη υπολογισμού της προθεσμίας από την επόμενη της απόλυσεως βλ. Ντάσιου, Εργατ. Δικον. Δικ., έκδ. 1995, τ. Α/Ι, σ. 330, Α.Π. 1398/1986 ΔΕΝ 43, 702). Επομένως, ανεξαρτήτως του εάν η απόλυση έλαβε χώρα στις 6.3.2001 (όπως αναγράφεται στο κείμενο της καταγγελίας) ή στις 7.3.2001, οπότε αποδεδειγμένα κοινοποιήθηκε και γνωστοποιήθηκε η απόλυση στον ενάγοντα, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά και εμπρόθεσμα ασκείται. Συνεπώς, θα πρέπει να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να του καταβάλλει μισθούς υπερημερίας για το διάστημα από την επομένη της απολύσεως (7.3.2001) έως και τη συζήτηση της αγωγής (29.1.2002). Ειδικότερα ο ενάγων, με δεδομένο ότι τον τελευταίο μήνα πριν την απόλυσή του (άρθρο 5 παρ. 1 ν. 3198/1955) ο μισθός του ανήρχετο σε 753.596 δραχμές (βλ. την αναγραφή του μισθού στο έγγραφο της καταγγελίας) δικαιούται: α) για την περίοδο από 7.3.2001 έως 7.1.2002, δηλαδή για χρονικό διάστημα 10 μηνών το ποσό 7.535.960 δραχμών (753.596 X 10), β) για δώρο Πάσχα 2001 το 1/3 του μηνιαίου μισθού ήτοι 376.798 δραχμές, γ) για Δώρο Χριστουγέννων 2001 δραχμές 753.596 (1 μηνιαίος μισθός) και δ) για το διάστημα από 8.1.2002 έως 29.2.2002 δραχμές 482.300 (δηλ. $753.596 : 25 = 30.143,8 \times 16$ εργασ. ημ.).

Πρέπει επομένως να γίνει (εν μέρει) δεκτή η αγωγή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα συνολικό ποσό 9.148.654 δραχμών (482.300 + 7.535.960 + 376.798 + 753.596), που αντιστοιχούν σε 26.848,58 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τότε που το κάθε επιμέρους ποσό κατέστη απαιτητό, δηλαδή από το τέλος κάθε μηνός για τους μηνιαίους μισθούς (άρθρο 655 Α.Κ.) και για τα επιδόματα Χριστουγέννων και Πάσχα (ν. 1082/1980 και ν.α. 19040/1981) από 21.12.2001 και 11.4.2001 (Μεγ. Τετάρτη), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Επίσης, πρέπει η παρούσα απόφαση να κηρυχθεί, κατόπιν σχετικού αιτήματος του ενάγοντα προσωρινά εκτελεστή για όλο το ποσό, κατά το άρθρο 910 περ. 4 Κ.Πολ.Δ., αφού οι προϋποθέσεις της παραπάνω διάταξης καλύπτουν το σύνολο των επιδικασθεισών αποδοχών. Σημειώνεται ότι στην έννοια της διάταξης του άρθρου 910 περ. 4 Κ.Πολ.Δ. περιλαμβάνονται και οι μισθοί υπερημερίας (Μπρίνιας, Αναγκ. Εκτέλεση, άρθρο 910, σ. 155, Καποδίστριας σε ΕΕργΔ 29, 1 επ., Βαθρακοκοίλης, σε Ερμ Κ.Πολ.Δ. τ. Ε', σ. 168).

Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος πρέπει να καταβληθούν ολικά εις βάρος της πρώτης εναγομένης, εν όψει ότι το μέρος κατά το οποίο απερρίφθη η αγωγή (για το διάστημα από 30.1.2001 έως 6.2.2002) είναι ελάχιστο (άρθρα 176, 178 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.).